

Dienas kārtība

Rīt, otrdien, 21. jūlijā

7.30-8.30 Ceļšanās, rīta rosme

8.30-9.10 Brokastis

9.15-9.30 Kazdangas 3x3 TV ziņas
(Kultūras centra lielajā zālē)

9.40-12.00 Rīta ievirzes

12.00-12.30 Brīvbrīdis

12.30-14.00 Pusdienas

14.00-16.00 Pēcpusdienas ievirzes

16.00-16.30 Brīvbrīdis

16.30-17.30 Bēbīšu skola, Jauniešu pārrunas, Ganiņu gaitas

Apvārsnis - tikšanās ar 3x3 kustības aizsācējiem un stāsts par topošo 3x3 grāmatu (Kultūras centra lielajā zālē)

17.30-18.30 Rotaļas un taustasdziesmas visai ģimenei

Nometnes koris (Kultūras centra lielajā zālē)

18.30-19.30 Vakariņas

19.30-21.00 Novadnieku vakars

(Kultūras centra lielajā zālē)

21.00-21.30 Vakardziesma, mazo bērnu guldināšana

21.30-22.30 Pianista Venta Zilberta un flautistes Ilonas Kudiņas koncerts (Kultūras centra lielajā zālē)

22.30-23.30 Nakts viesis – tikšanās ar seno rotu meistaru Hariju Jaunzemu (pils 2. stāva zālē vai laukā)

22.30-... Nīkšana, danči

Informācija

Rīt apvārsnī – par 3x3 vēsturi un grāmatu

Rīt Apvārsnī būs iespējams ieskatīties 3x3 vēsturē, sākot no pirmās nometnes Garezerā 1981. gadā. Par to, kāpēc un kā tas sākās, vai ieceres piepildījās, pastāstīs 3x3 aizsācēja Līga Ruperte. Pagājušā gada Vadības loka nometnē tika nolemts veidot grāmatu par 3x3 nometņu vēsturi, par to stāstīs projekta vadītāja Dzintra Zvejniece. Savukārt Rasma Zvejniece apkopojusi lielu daļu informācijas par 137 nometnēm, kas notikušas ārpus Latvijas. Tikšanās laikā varēs redzēt vairākus simtus fotoattēlu no ārpus Latvijas nometnēm 29 gadu garumā, kā arī tiks atklāta 3x3 nometņu zīmju izstāde.

Otrdien – Nakts orientēšanās

Rīt pulksten 22.30 pie Kazdangas pamatskolas sāksies Nakts orientēšanās. Komandās vēlami 8-10 dalībnieki, katrai komandai vajadzīgs vismaz viens kabatas lukturiņš. Ja ir kas neskaidrs, jautājiet Kasparam 26165847.

Zelču nebeidzami brīnumi

Zelču ģimene no Balvu novada – Jānis un Antra un viņu trīs meitas Krista, Sabīne un Elīza – pirmoreiz 3x3 nometnē bija 2002. gadā Skrundā, kas bija pirmā Alda un Daigas Bitinieku vadītā nometne. Gan Bitinieku, gan Zelču ģimenē ir trīs meitas. Labas līdzības, kuru dēļ nometnes vadītāji karoga pacelšanai atklāšanā bija izraudzījušies tieši Zelču ģimeni.

Antra un Jānis saka, ka tas viņiem bijis ļoti liels pārsteigums, un viņi bijuši izbrīnīti, ka pārsteigumi sākuši viņus atrast viens pēc otra. Nupat viņi piedzīvojuši vēl vienu notikumu, un arī tas noticis saistībā ar 3x3. Gatavojušies nometnei un jutuši, ka beidzot – jau sesto reizi uz 3x3 braucot – viņi ir nobrieduši piedalīties Brīvajā mikrofonā. Gatavojuši dziesmiņu. Un tad dzirdējuši reklāmu, ka notiek Latgales dziedājo ģimeņu atlase. Domājuši – ja jau reiz dziesma viņiem gatava, kāpēc nepiedalīties? Aizbraukuši un izturējuši atlasu, vienīgi no sava rajona, un tikai tad sapratuši, ka tas nav bijis nekāds ģimeņu „Spiets”, bet gan atlase jaunajam LNT šovam. Viņi tam izraudzīti, kaut varbūt nedziedāja tik profesionāli kā citi, taču vērtētājus aizrāvis mirdzums viņu acīs. Un tas, kā atzīst Zelči, viņiem arī no 3x3 pielīpis.

Zelči ir dziedājoša ģimene, viņiem patīk

danči – Antra un Jānis arī ikdienā dejo kaimiņnovada deju kolektīvā. Viņiem ir arī kopējs hobijs – kalnos kāpšana. Bet 3x3 ir vieta, kur var būt kopā ar meitām – visi pieci, un nometnes piedāvājums ir tik daudzveidīgs, ka, arī sesto reizi tajā esot, ir jaunas lietas, ko izvēlēties un darīt. Zelči atzīst, ka nu gan esot iemācījušies baudīt nometni ar mēru, ne tā kā pirmajā reizē, kad mēģinājuši pagūt un piedalīties pilnīgi visur, nakts orientēšanos ieskaitot. Rezultātā – no pieciem tikai viens mājās braucis vesels. Bet 3x3 infekcija izrādījies stiprāka par visām slimībām, un viņi gribējuši 3x3 būt vēl un vēlreiz.

Rasma

Apsveicam!

Daudz baltu dieniņu Kaijai!

Kaija Lārmane bija mūsu nometnes pirmā jubilāre – vakar viņai bija septītā dzimšanas diena, un pie vakariņu galda Kaija saņēma sveicinājuma dziesmu, Kazdangas puķu pušķi un pats nometnes vadītājs Aldis viņu pacēla urravās.

Tā Kaijai izdevās dzimšanas dienu nosvinēt divas reizes. Ar mājiniekiem, divām tortēm un deviņiem ciemiņiem to svinējuši dienu pirms šurpbraukšanas. Siguldā bija Opersvētki, bet Kaijas mājās vēl arī Saulīšu balle ar dzelteniem baloniem.

Siguldā ir Kaijas mājas Latvijā, bet viņu ģimene dzīvo gan te, gan Melburnā, Austrālijā. Un 3x3 nometnēs piedalās gan Latvijā, gan Austrālijā.

I. zars

Satikšanās. Nometnes atklāšana

Mēs esam liels spēks. „Mūsu spēks ir tik liels, ka lietus aizgājis,” atklāšanā secināja nometnes vadītāja Daiga. Viņa teica paldies visiem, kas noticējuši viņiem - Bitinieku ģimenei - un atbraukuši uz Kazdangu, lai nedēļu daudz mācītos un daudz draudzētos.

Cienasts. Mūs sagaida kā Kurzemē pienākas – ar skābputru.

Komanda kopš Laidzes. Ziedīte Začeste, Māra Mellēna un Aivars Celitāns strādāja jau Laidzes 3x3, tagad viņi atkal ir Kazdangā.

Ierodas Kazdangas pūtēju orķestris. Viņi nometnes atklāšanu darīja brašu.

2. zars

Tālākās savējās. Māra Tupese un Gundega Peniķe braukušas tālu ceļu – no ASV, bet bez viņām Latvijas 3x3 grūti iedomāties.

Beidzot vainadziņš pacēlās! Trīs vārpu vainadziņi bija jāpaceļ Bitiniekiem, Rupertiem un Krūmiņiem. Bēt ne tik gludī tas bija: Bitinieki turēja vienu, bet pacēlās cits, Rupertiem vainadziņš ilgi nekustējās, bet Krūmiņu vainadziņa pacēlājs Celitāns bija pārāk labi redzams.

Latvijas 3x3 sirds, dvēsele un stingrā roka. Inese Krūmiņa vēlēja mums visiem Kazdangā septiņus svētos rītus piedzīvot un savu Austras koku saskatīt – vara saknēm, zelta zariem, sudrabiņa lapiņām.

Vai tiek saskaņotas atklāšanas uzrunas? 3x3 kustības aizsācēja Līga Ruperte un Latvijas 3x3 Padomes priekšsēde Inese Krūmiņa.

Mājestēvi. Kazdangas pagasta saimnieks Juris Moisejs, bijušās Kazdangas profesionālās vidusskolas direktors Agris Straziņš un bijušā Liepājas rajona priekšsēdētājs Aivars Svilišs cer, ka piepildīsies Ineses Krūmiņas pareģojums: ja pēc profesionālās vidusskolas slēgšanas te tomēr ienākusi 3x3, tad šī ēka mūžam tukša nepaliks.

Reģistrācija. Krekliņi visiem vienādi – salātzaļi, bet vārdu zīmes trīs krāsās: dalībniekiem gaiši zaļas, ieviržu vadītājiem tumši zaļas, vietējiem – dzeltenas.

Kurš var kuru aizrunāt? Satikušies divi vareni 3x3 runas vīri Uldis Siliņš un Austris Grasis.

Sagatavoja Rasma un Aivars

Austras koks katrā no mums

*“Zīda saknes zelta zari, sudrabiņa
lapiņām”.*

Latvijas augu aprakstos diezin vai šādu koku iespējams atrast, taču latviešu tauta savās dziesmās par Austras koku runā daudz. Un tā atspulgi redzami daudzviet mūsu kultūrvēstures mantojumā. Tie atrodami ne tikai uz Dienvidkurzemes sieviešu kreklu piedurknēm, Lielvārdes vainagiem vai Krustpils villainēm. Vecie meistari tos krāsoja uz skapiem un lādēm, iegriezta vārpstiņās un rotāja mūzikas instrumentus.

Saules koks, Pasaules koks, Austras koks. Vai kāds spēj skaidri un nepārprotami definēt, kas tas īsti ir. Vai tās ir cilvēces zināšanas un pieredze, varbūt absolūtā patiesība un dzīves jēga, pilnība un ideāls? Vai cilvēkam to vispār ir lemts izzināt un izprast: *“Jauni puiši veci tapa, to kociņu meklēdami”.*

Austras koku veidojam mēs paši – katrs ar savu pienesumu. Un mūsu dažādie paradumi, uzskati un prasmes šo Pasaules koku padara tik pilnīgu un brīnumainu. Mēs visi kopā radām pieredzi, zināšanas un patiesību.

Saknes. Ar tām koks ieaug zemē, ar tām viņš dzer un ēd, pateicoties tām, koks aug, pieņemas spēkā un zaļo. Bez saknēm nav nekā. Bez saknēm nav dzīvības.

Tieši tāpat kā Kērstas Balceres teiktās dziesmas. Ja ne viņa, tad kādas gan dziesmas dziedātu Liepājas folkloras kopa “Vēlava” savā bezgala skaistajā izloksnē? Ja nebūtu dzīvesgudro sievu un vīru, kas paaudzū paaudzēs mums nodevuši savas zināšanas un pasaules izjūtu, vai gan vakardienas iepazīšanās vakarā un folkloras koncertā mums būtu tik aizraujoši klausīties Laidu folkloras kopas “Ozoliņi”, Rudbāržu folkloras kopas “Kamenīte”, Kazdangas folkloras kopas, Kalvenes folkloras kopas “Kalvenīte” un Aizputes folkloras kopas “Misiņkalns” sniegumu?

Aizputes “Misiņkalns” zina savas saknes. Tās iesniedzas Rucavā 19.gadsimta septiņdesmitajos gados. Tur līdz 20.gadsimta četrdesmitajiem gadiem dzīvoja slavena dziesmu teicēja Kērstas Kalna. Viņa ir “Misiņkalna” vadītāja Vijas Līces vecvecmāmiņa. Kērstas dziesmas esot mācījusies no savas mātes, tikai neviens tās neesot

***Nekad nevar zināt,
kā sakņu pinumi
savīsies, kas pie kā
novēdīs un kas mums
pašiem dzīvē vēlāk
noderēs***

pierakstījis. Vēlāk tautas dziesmas uz Rucavu pierakstīt atbraucis Emīlis Melngailis. Daudz dziesmu paguvusi pierakstīt arī Vijas Līces vecmāmiņa Anna Kalna, kam Kērstas bijusi vīramāte.

Lielākoties tās bijušas godu, sevišķi kāzu dziesmas, bet arī citas. Mājās šīs dziesmas dziedāja, darot arī sadzīves darbus. Vija atceras, ka bērnībā viņas vecmāmiņa Anna mizojusi kartupeļus un dziedājusi. Tā arī viņa, maza būdama, šīs dziesmas iemācījusies. Dziedāšana Vijai Līcei bērnībā bija pašsaprotama.

Protams, pastāv arī risks, ka pašsaprotamas lietas mēs nenovērtējam, jo tās taču vienmēr šķiet tik pastāvēt spējīgas! Taču viedie ļaudis zina šīs ilūzijas maldus. Tālab arī Vija Līce tagad mudina visus iztaujāt savus vecvecākus ne tikai par dziesmām, bet par jebko – paradumiem, domām. Nekad nevar zināt, kā sakņu pinumi savīsies, kas pie kā novēdīs un kas mums pašiem dzīvē vēlāk noderēs. Vecvecmāmiņas Kērstas Kalnas dziesmas pie Vijas tagad nonāk arī caur Latviešu folkloras krātuvi, caur citu folkloras vācēju pierakstiem un grāmatām.

Vijas tēvs dziedājis:

*“Kas kaitēja nedzīvot(a) staltu koku
birzītē(ja) –*

*Oši, liepas, ozolini, vidū saule
ritināja”.*

Šorīt folkloras ievirzē Vija Līce jau mācīja savas vecvecmāmiņas dziesmas. Šī vienreizējā iespēja būs arī rīt. Ja gribi, lai Tavš Austras koks stāv stingri ar saknēm ieaudzis savā zemē, tad ej rīt un dziedī, un audzē Austras koku pats sevī!

leva

Kurzemnieces velk dziesmu plāna vidū

Vakar Folkloras vakarā Kurzemes dziesmu teicēja otaņkiete Zenta Bētiņa dziedāja dziesmu: ne tautas dziesmu, bet vienkārši skaistu un sirsnīgu Kurzemes puses ziņģi par uzticēšanos. Dziesma visiem patika, taču tālumnieki, īpaši vidzemnieki, teica, ka „griežot ausis platais ēē”. Tas nu kurzemniecēm sacēla enerģiju tiktāl, ka viņas ir apņēmušās šo skaisto dziesmu ar visiem īstiem kurzemnieku platajiem ēē iemācīt nometniekiem. Šorīt pirms TV skatīšanās Lija Dunska un Ina Celitāne jau dziesmu iznesa plāna vidū. Un tā turpināšot ik pa laikam.

Publicējam dziesmas vārdus. Iemācieties tos un dziediet kurzemniecēm līdz.

Tai zemei vaj'g lietu
Un sauli, kas spīd.

Bet tam cilvēkam

Vaj'g sirdi, kam uzticēties.

Tam putnam vaj'g zaru,
Kur ligzdu uztaisīt.

Bet tam cilvēkam

Vaj'g sirdi, kam uzticēties.

Es neprasu mantas,
Ne zeltu, kas spīd.

Bet es prasu sevīm sirdi,
Kam var uzticēties

Un kad viņš to atrod,
Cik laimīgs ir tas,
Jo bez mīlestības nevar
Neviens laimīgs būt.

Tai zemei vaj'g lietu
Un sauli, kas spīd,
Bet tam cilvēkam

Vaj'g sirdi, kam uzticēties.

Otaņkiete Zenta Bētiņa vispirms pareizo ēē saskaņo ar Inu Celitāni

Rasma

3. zars

Kas planētās rakstīts

Astroloģijas ievirzes dalībniekus, kopumā ap trīsdesmit, varam sastapt pils trešajā stāvā, kur klase aizņemta līdz pēdējai brīvajai vietai. Logi vaļā, krāsaini zīmūļi rokās, dažādiem simboliem un ģeometriskām figūrām apdrukātas lapas priekšā, deguni lapās. Kas notiek? Ievirzes vadītāja Džineta Skrinda ar īstu lektores talantu soli pa solim dalībniekiem palīdz saprast, kas tieši atrodas viņu priekšā un ko no tā var uzzināt. Izrādās, visi mācās lasīt astroloģisko karti.

Kamēr ievirzes vadītājs Ilmārs Lanceniņš sagatavo katram personisko karti, dalībnieki Džinetas vadībā pēta, kādai stihijai patiesībā atbilst Merilina Monro, dzimusi 1926. gadā. Patiesība nav tik melnbalta. Cilvēkam var būt vienāds skaits planētu arī divās stihijās. Kādās var nebūt nemaz. „Astroloģijā īstu dogmu nav,” stāsta Džineta, „tāpēc karšu skaidrošanai jāpieiet radoši, izmantojot intuīciju. Interpretācijas var būt dažādas, tāpēc ir vērts pašam šo to uzzināt par karšu lasīšanu un mēģināt apskatīt savu karti - kurš gan tevi pazīst labāk kā tu pats!”

Katrai stihijai ir atbilstoši raksturojumi. Tā, piemēram, zemes cilvēki ir praktiski, strādīgi, visu dara pamatīgi un ar apdomu, uzticami. Turpretī gaisīgie gaisa pārstāvji ir nemierīgi, nemil rutīnu, interesējas par visu un visiem, vairāk runā, mazāk izdara. Uguns cilvēki ir entuziastiski un aktīvi, zina savu vērtību un ir gatavi riskēt, bieži impulsīvi. Ūdens stihijai piederošie tver dzīvi un notiekošo caur emocijām, ilgi atceras sajūtas, arī sliktās. Mīl dzīvi, bet dažiem mīlestība vērsta uz bērniem, dzīvniekiem.

Ievirzes dalībniece Gita Cicena no Jelgavas stāsta: „Es jutos šokēta - jo ilgāk klausījos, jo vairāk atklāju, ka viss par mani ir patiesība. Esmu gājusi astroloģijas kursus Jelgavā, tur par sevi uzzināju tieši to pašu. Tas tikai nozīmē, ka astroloģija ir nopietna, tā palīdz saprast savas stiprās un vājās puses, uzzināt, pie kā sevī jāpiestrādā, kādas īpašības jāpiestremzē. Trešdien gaidāms saules aptumsums, tā nu mūsu ievirzē tālāk runāsim par mēness mezgliem.”

Laura

Roc, kur gribi – viduslaikos tiksi!

Ievirzē „Latvijas arheoloģija un senvēstures problēmas” arheologs Guntis Zemītis klausītājus visas nedēļas garumā iepazīstinās ar vēstures likločiem – ievirzes dalībnieki centīsies saprast, kā cilvēki dzīvoja un domāja, līdz nonāca līdz mūsdienām.

Pirmajā nodarbībā Guntis uzsvēra, ka arheoloģija Latvijā, par spīti krīzei, nav apstājusies. Ar arheoloģiskajiem pētījumiem šobrīd nodarbojas septiņas iestādes. Tomēr tik liela apjoma izrakumi, kādi bija padomju laikos, diez vai kādreiz Latvijā vēl būs. Kā izrādās, arheoloģija ir saistīta ar politiku, jo arheologu atradumus bieži izmanto politiskās spekulācijās, jo sevišķi Austrumu valstīs.

Latvija arheoloģiskajā ziņā ir ļoti bagāta. Kā smējās ievirzes vadītājs, Daugavas krastā ej un roc, kurā vietā gribi, – vienalga trāpīsi Viduslaikos! Lai atrastās liecības saglabātu un nodotu nākamajām paaudzēm, arheologi parasti izmanto vairākas dokumentēšanas metodes:

aprakstus, fotogrāfijas, zīmējumus un citas. Arheologa darbā neiztikt bez interesantām situācijām, piemēram, kad izrakumu vadītājs, gatavojot zīmējumus, izfantazē dažādus neesošus aizsargmūrus un citas lietas.

„Cilvēki bez izpratnes par savu vēsturi ir lemti bojāejai,” sacīja Guntis. Lai radītu šo izpratni ievirzes apmeklētājos, nedēļas laikā notiks ne tikai lekcijas, bet arī praktiskie darbi – dalībnieki dosies izpētīt tuvējos pilskalnus. „Runāsim un pētīsim katru senās Latvijas tautību atsevišķi – latgaļus, sēļus, kuršus, lībiešus un arī vendus,” teica Guntis.

Jānis

Abas rokas – labās

Ieejot Floristikas ievirzes kabinetā, apņem mazliet neregāla sajūta. Tur esošajām meitenēm jau pirmajā nometnes dienā izdevies radīt īsti senlatvisku gaisotni – galdi nokrauti ar rudzu, kviešu vārpām un citiem augiem, visas dalībnieces čaki gatavo kompozīcijas un dzied tautas dziesmas. Tā darbs uz priekšu raitāk ritot – viņas saka.

Ievirzes vadītāja Lāse Juska stāsta, ka pirmajā dienā tiek gatavoti labības kūļi, vēl nedēļas garumā taps dažādas ziedu kompozīcijas. Lāse saka lielu paldies vietējiem zemniekiem, kuri sagādājuši nepieciešamos izejmateriālus. Lai iegūtu pārējos materiālus, dalībnieki paši dosies uz pļavu.

„Lai nodarbotos ar floristiku,

nepieciešamas stipras rokas – abas labās. Citu priekšnoteikumu, lai kļūtu par labu floristu, nav – vajag vēl tikai lielu pacietību,” stāsta Lāse. Viena labības kūlīša izveidei nepieciešamas aptuveni divas stundas. Kā jauniejiem floristiem būs veicies – to varēsim redzēt sestdienas izstādē.

Jānis

Ēdam brūzī, nīkstam stallī

Iepazīt Kazdangas apkārtni nebūs nemaz tik viegli un ātri. Nepietiks apskriet vienu rīksi ap 1800.-1804. gadā celto Manteifeļa pili un teikt, ka visu jau redzēji. Nekā!

Manteifeļu dinastijas sākums Latvijā meklējams jau 17. gadsimtā. Barona Manteifeļa pils ir viens no klasicisma stila arhitektūras paraugiem Latvijā. Tāds pats projekts izmantots arī

Mežotnes pilij, tikai tā ir mazāka. Savulaik ap Kazdangas pili bijis vesels ēku ansamblis, un liela daļa saglabājusies arī līdz mūsdienām. Tur, kur ēdam, savulaik bijis spirta brūzīs, kultūras namā – zirgu stallis. Tā kā ēdam un dancojam dikti zīmīgās vietās.

Nedēļas laikā noteikti der izstaigāt Kavaliēru namu pils kreisajā malā. Vēl nesen te bija Kazdangas arodividusskolas administrācijas telpas, bet tagad tās ir tukšas: ja vien durvis ir vaļā – ej un apskati! Tur no Manteifeļa laikiem saglabājušās gan kāpnes, gan parkets, kamīns un sienu gleznojumi. 1905. gadā pils pilnībā nodega, tad to atjaunoja. Ir ziņas, ka Kazdangas pili Otrā pasaules kara laikā bija plānots uzspridzināt, bet kāds kaut ko sajauca, un uzspridzināja Vangas muižu.

Dikti daudz laika vajadzēs, lai rūpīgi izstaigātu 190 hektārus plašo pils parku. Baroni Manteifeļi daudz ceļoja, veda jaunus augus un kokus, tādēļ parku aprūpēja 20 palīgi. Vēl tagad parkā aug 240 koku sugas – kļavu ir pat 14 veidi, valriekstu – 3 veidi, te atrodami arī divi korķa koki un savulaik audzis pat žņaudzējokoks. Lielu Kazdangas parka koku paraugu kolekciju var aplūkot muzejā pils trešajā stāvā. Jā, tur ir arī izkaltēts žņaudzējokoks.

Esot te, noteikti jāaiziet arī līdz baronu Manteifeļu Lamsdorfu Hānu kapenēm gabaliņu aiz pils. Tur apglabātas 14 Manteifeļu paaudzes. Padomju gados kapenes izjauktas, kapu plāksnes ieraktas zemē, bet virs baronu priekšiem uzcelta zaļā estrāde, te notikušas gan zaļumballes, gan izlaidumi. Vēlāk tur izveidots volejbola laukums, tā nedodot mieru baronu atdusas vietai. Atmosfēras gados kapu plāksnes izraka un kapenes atjaunoja, bet tur vēl daudz jāstrādā. Tur bija iecerēta arī nometnes dalībnieku talka, bet Dieviņš no debesīm sūtīja lietu, kratot ar pirkstu, ka svētdienās nav nekāda strādāšana.

Kazdangas parka teritorijā atrodama arī

Kazdangas sirds – vieta, līdz kurai savulaik puikas un meitenes varēja doties roku rokā, tālāk viņu ceļiem bija jāšķiras. Un turpat vien ir arī Meiteņu dīķis un Zēnu dīķis. Vēl parkā ir Rožu kalniņš – piemiņas vieta skolotājam Jānim Mežsētam, kas parkā par ik koku varējis stāstīt pusstundu. Par viņu nesen izdota grāmata „Parka Dieviņš”.

Pils priekšā – piemineklis Māteru Jurim. Lai atcerētos vienu no pirmajiem latviešu rakstniekiem un žurnālistiem, kas cīnījās par zemnieku tiesībām, der izlasīt lielo uzrakstu kāpnēs uz muzeja telpām. „Ubags nav strādnieks. Māteru Juris.” Tā tur stāv rakstīts. Par laimi rūpes par zemniekiem kazdandznieki joprojām ir saglabājuši. Katru gadu kultūras namā notiek Zemnieku balle, kur katru zemnieku godina, visi sēž pie klātiem galdiem, un reiz loterijā te varējis vinnēt ne vien sienu, bet pat mēslu kravu.

Kazdandznieki lepojas arī ar citiem zināmiem ļaudīm, piemēram, Frici Brīvzemnieku, kā arī ar to, ka daudziem māksliniekiem tieši Kazdangā tapuši labākie darbi: Indriķis Zeberīņš te zīmēja karikatūras, Vilhelms Purvītis gleznoja, tikai viņu nez kādēļ nelaida pilī nakšņot, laikam bija par šauru. Kazdangā jau paspējis ciemoties arī valsts prezidents Valdis Zatlers, atstājot ierakstu muzeja grāmatā un iestādot ozoliņu.

Bet ir Kazdangā arī savas melnās vietas. Tā Valatas pilskalnā stāv Velna akmens. Kurš uz tā apsēstas, tas iet bojā traģiskā nāvē. Muzejā redzama fotogrāfija, kurā uz akmens sēž jauna meitene. Jā, viņa gājusi bojā. Savukārt šīs bildes autors atzinies, ka arī viņu piemeklējusi nelaime – viņš cietis no zibens spēriena, tomēr palicis dzīvs.

Lolita

P.S. Kazdangas muzeja telpās atrodama arī kompakta, izvelkama parikte, ar kuru var nomērīt precīzu cilvēka garumu. Tā nometnes atklāšanas dienā Jēkabs Kaspars Māļmanis, mērījis plikām kājām, bija 134 centimetrus garš.

Informācija

Vēl viena pārļošanas ievirze

Astra Dzērve aicina nebaidīties no ievirzes „Vēlies savu tautastērpu? Ar ko sākt?” un uz to rīt nākt arī tiem, kas iepriekš nebija domājuši. Tā varētu būt līdzīga pārļošanas ievirzei, un jaunāki dalībnieki varētu pagatavot sev dažādas rotas no pērlēm.

Uzzīmē nometnes maišņu

Informācijas centrā vari nopirkt maišņu ar Kazdangas 3x3 zīmi. Maksā 2 Ls. Bet ja vēlies pats to uzzīmēt savām rokām, nāc plkst. 17.30 uz 47. kabinetu pils 2. stāvā. Tad maišņš maksās 1 latu.

Ēšanas taloni vietējiem un ciemiņiem

Vietējiem, kas uz kādu dienu ierodas nometnē, kā arī dalībnieku ciemiņiem jāreģistrējas Informācijas centrā un ēšanai jāsaņem taloni. Brokastu talons maksā 1,20 Ls, pusdienu un vakariņu – 2 Ls.

Aicina spēlēt galda spēles

Jānis Grunte piedāvā vēl vienu iespēju rīta un pēcpusdienas ieviržu laikā – mācīties spēlēt galda spēles. Kultūras nama vestibālā var spēlēt „Katanas ieceļotājus”, „Carrassonne”, „Sabotieris” un citas spēles. Priekšzināšanas nav nepieciešamas, vecuma ierobežojuma nav.

Viss kas

Bitīniekus iesvēta ar kļavu cepurēm

Kazdangas simbols ir kļavu lapa, kas attēlota arī Kazdangas emblēmā. Tādēļ iesvētīšana kazdandznieku kārtā notiekot ar kļavlapu cepurēm. Tādas šorīt no rīta saņēma arī nometnes vadītāji Daiga un Aldis reizē ar vēlējumu, lai mums visiem šeit laba satikšana. Kazdandznieku svētību tam esam saņēmuši.

Ventiņš nīkšanā sēž datorā

Interesants skats vakar pavērs nīkšanas telpā. Visi sēž pie gariem galdiem, alus glāzes un dziesmu grāmatas priekšā. Bet Ventiņš Līgas jeb zāļu sievas balss neskan kopējā nīcēju korī, kaut arī viņa turpat vien ir. Līga sēž zāles stūrī, muguru visiem uzgriezusi un cītīgi raksta datorā savas zāļu gudrības.

Jā, šāda ekstra vēl līdz šim 3x3 nīkšanās nav bijusi. Nīkšana savienota ar datoru, turklāt ar interneta pieslēgumu. Pat redakcijā un informācijas centrā interneta nav, bet nīkšanā – ir! 3x3 nīkšana ieiet globālajā tīmeklī.

Jautājumi bērniem

Ko tev māca tētis un mamma?

Emīls Drošprāts, Vilce, 5 gadi:

-Man mājās aug avenas, mamma un oma mācīja tās lasīt. Jāņem tikai sarkanās, tad jāšaber maisiņos un jāliek saldētavā, lai ziemā ir, ko ēst. Tētis un opis māca lasīt mellenes. To dara tā: visi iekāpj mašīnā un brauc uz mežu, un lasa spainītī mellenes. Tās nav tādas kā avenas. Mellenes ir tumšas, un paliek melna mute. Es pielasīju sauju.

Austra Anna Mālmāne, Rīga, 8 gadi:

-Mamma māca, ka nevajag kauties: gan jau Dievs pats tiks galā. Kādreiz jau man tomēr sanāk, ka ar vārdiem vien nevar tikt galā, sanāk ar rokām, bet es ļoti cenšos tā nedarīt. Tētis māca: ja kaut ko gribas no otra paprasīt, tad „lūdzu” jāsaka nevis beigās, bet pašā sākumā, citādi nav pieklājīgi. Ar tēti un mammu kopā mēs kārtojam māju, plūcam puķes un spēlējamies ar suni.

Ramona Arta Ozola, Rīga, 5 gadi:

-Tētis un mamma man māca ļoti uzvesties un neapsaukāties. Tētis māca braukt ar motociklu, drusciņ jau man sanāk. Es viņam palīdzu remontdarbos – padodu dažus štrumentīņus. Viņš man ir iemācījis, kā sauc katru instrumentu. Ja saka padot skrūvgriezi, es zinu, kurš tas ir. Mamma māca mazgāt traukus ar asu berzīti – vispirms nomazgā, tad noskalo.

Nadīna Sedē, Rīga, 7 gadi:

- Man māca nekur tālu neiet, jo es varu pazaudēties. Tētis māca peldēt, bet es vēl neprotu, tāpēc peldu tikai nedzīlajā baseinā. Mamma māca dažādus akrobātiskus trikus. Viņa gribētu, lai es uzstājos cirkā, bet pati varētu skatīties. Māku jau uz rokām nostāvēt pie sienas. Mamma pati gan tā neprot. Tētis saka, kam man ļoti sanāk un māca man franču valodu, jo pats to prot.

Mazie iet caur Kazdangas tiltu

Pirmdienas rītā uz bērnu darzu gāja ne tikai bērni, bet arī mammas un tēti. Dažām mammām tur tik ļoti iepatikas, ka viņas palika spēlēties kopā ar mazajiem.

Teiksim tā: gāja raibi. Daži raudāja, un viņiem ar labākajām mašīnām pielabinājās audzinātājas, stāstot, ka mamma mazliet pastrādās, un tad jau būs atpakaļ. Smukajai Zandai bija pazudusi vārda karte, un viņai pašas vārdu pielīmēja pie muguras, Aivis vispirms bija pats pazudis, tad atradās un mazliet paraudāja. Kurpes bērni atstāja priekštelpā un tad metās pakontrolēt Kazdangas bērnu darza mantas. Puikas salika trakoti garu vilcienu, bet meitenes tūlīn ķērās pie veikalu lietām. Viena pie kases aparāta sita čekus ar pareizo PVN nodokli, otra ratiņos lika saimniecībā vajadzīgās lietas.

Lai bērnu darzu labāk apskatītu, audzinātājas viņus aicināja rotaļā. Skanēja: „Mēs ejam, mēs ejam caur veco Kazdangas tiltu./ Tas tilts ir caurs, tas tilts ir caurs./ To vajag salāpīt!/ Ar ko gan? Ar ko gan? Ar zeltu, sudrabiņu?/ To pēdējo, to pēdējo, to vajag turēt ciet!” Kad visa rotaļnieku upīte

bija saķerta, atkal varēja atgriezties pie mantām. Audzinātājas gan secināja, ka pirmās stundas laikā tā arī nav izdevies bērnu darzu saskatīt, bet durvis bija aizslēgtas, un neviens nekur pazust nevarēja. Turklāt mazos pieskatījis septiņas mīļas mammas: vadītāja, audzinātājas, auklītes un muzikālā audzinātāja.

Viss kā mājās. Kurš teica: „Man nāk čura!”, to veikli aizveda uz labiercību telpu, kuram komplektā ar raudīnu nāca arī miegs, klēpī rāmi iemidzināja.

Ikdienā Kazdangas bērnu darzu apmeklē 30 bērni no 3 gadu vecuma, viņu vecāki mēnesī par to maksā 15 latus. Visiem gan vietu nepietiek – arī te dārziņš jāgaida rindā.

Bērni un māls var visu

Uz Keramikas ievirzi šorīt bija ieradies 31 dalībnieks. Atnākušos dalīja divās grupās, un uz galda rindojās pirmie apdedzināšanai sagatavotie trauki.

Ievirzes vadītāja Anna Mētra ir ļoti pārsteigta par tik lielu dalībnieku atsaucību un jaunatklātajiem talantiem. Viņa pati ir keramiķe no Kalvenes, Annai mājās ir arī savs ceplis, tomēr Kazdangā tapušos traukus apdedzinās tepat.

Otra ievirzes vadītāja Gundega Peniķe stāsta, ka bērni ir brīnišķīgi skolnieki. Pirmajā nodarbībā viņiem mācīja, kā no apaļas un mīkstas māla bumbiņas var izgatavot bļodiņu. Bet kur nu tikai bļodiņu vien veidosi! Tapa kruzuloti trauciņi, nevis parastas bļodas. Gundega saka: „Bērniem vienmēr viss izdodas. Jo viņos ir drošība, viņi nebaidās kaut ko darīt, nebaidās kļūdīties, turklāt viņiem vienmēr patīk savs padarītais darbs. Ja pieaugušie pie katra darba ķertos ar bērnu attieksmi, arī viņiem viss

izdotos daudz labāk un vieglāk.”

Vēl Gundega ir pamanījusi, ka bērni neizvēlas sev nesamērīgi lielus mērķus. Savukārt pieaugušie ir krietni ambiciozāki. Viņa atceras kādu gadījumu Madlienas nometnē. Atnākusi sievietē, kas nekad nebija strādājusi ar mālu. Paskatījusi un teikusi: „Es taisīšu kafijas servīzi!” Cita atkal apņēmusies: „Es taisīšu lielu, lielu bļodu!” Gundega gan zinājusi, ka tik pamatīgi darbi iesācējam nav pa spēkam, bet redz: lielajiem šķiet, ka viņi var daudz vairāk nekā patiesībā.

Ar mālu var droši nākt strādāt visi bailīgie, jo šis materiāls iedrošina un mudina rīkoties. Gundega saka: „Ja tev iedod baltu labu un saka kaut ko uzzīmēt vai uzrakstīt, nav nemaz tik viegli sākt.” Bet māls ļauj pamēģināt vēl un vēl – tas ir tik maīgs un mierīgs. Jo īpaši labais, svaigais Kuldīgas māls – trekns un mīksts kā labs lauku sviests.

Lappusi sagatavoja Lolita

Cerēji atpūsties? Nekā. Jāstrādā!

Iepazīšanās vakarā vaigā redzējam plāniņa vidū iznākušos ieviržu vadītājus, kas šonedēļ mācīs, stāstīs, rādīs, skolos un vadīs. Darba netrūks, un rezultāti būšot jau nedēļas beigās.

Pirmās nometnes dalībniekiem sevi reklamēja Ģimeņu semināra vadītājas Līga Ruperte un Māra Tupese. Līga solīja, ka viņu ievirzē varēs saņemt īsu padomu mīlēšanā – kā mīlēt sevi un citus, stāstīs par pašcieņu – kā to veicināt un sagraut. Savukārt Māra mudināja pie viņām nākt tos, kas paši ir grūti audzināmi vai kam ģimenē ir kāds grūti audzināms.

Astroloģijas ievirzes vadītāji Džineta Skrinda un Ilmārs Lanceniēks solīja katram ievirzes dalībniekam nedēļas laikā izveidot viņa horoskopu un iemācīt to saprast.

Savukārt Arheoloģijas ievirzes vadītājs Guntis Zemītis mierināja, ka jārok nekā nebūs – dalībnieki izzinās arheoloģijas un senvēstures problēmas un, iespējams, uzkāps arī kādā pilskalnā. Audējas tikmēr brauks uz Aizputi aust, bet kļavlapu un doņu cepuru pinējas paliks tepat. Klūdziņu pinumu ievirzes vadītājs Juris Ventaskrasts solīja iemācīt, kā no nekā izgatavot kaut ko skaistu. Redz, kad viņš braucot mašīnā, ar vienu aci skatoties uz ceļu, bet ar otru redzot grāvjos pulkiem vien saaugušās kārkļu vicītes – un no katra tāda pudura varot izdoties kas skaists. Blakus klūdziņu skaistumiem labi izskaīties arī Floristikas ievirzē uzplaucētās slotas, jo ievirzes vadītāja Lāse Juska solīja: jāstrādā būs čakli, un slotām plaukšot ziedi. Tikmēr taps arī pērļu vainadziņi tautastērpam, bet citi pa to laiku vingros Kristīnas Bernānes vadībā.

Zāļu sieva Līga Reitere solīja savus zelta padomus dalīt, strādājot virsstundas – pie viņas var doties arī ārpus oficiālā ievirzes darbalaika, jautāt, klausīties un nometnes beigās saņemt sertifikātu. „Ja tev nav gumijas zābaku, tad paskaties, vai nav savas ādas uz kājām,” teica Līga.

Vēl nometnē vārīs ziepes, un to darīt pieteikušies tik daudz cilvēku, ka tie jādala divās grupās. Par trim līdzīgu nepamajām lietām atgādināja Aušanas bez stellēm vadītāja Inese Krūmiņa: vajadzīga skaitlīprasme, kāds rakstāmais un daudz pacietības.

Kamēr pēcpusdienā Māris Kīrsons runās par ētiku un reliģiju, Ilze Ābele Tautas

dziedniecībā mācīs, kā sevi var aizsargāt ar latviskajām zīmēm un tautasdziesmām, kā ārstēt ar māliem. Vēl varēs uzzināt, ko par mums stāsta muskuļi un iepazīt mākslas terapiju. Savukārt Politikas ievirzē Jānis Peniķis un Lauma Vlasova izzinās, kā tikt ārā no savārtīgajām ziepēm, ko sauc par dižķibeli. Lauma stāstīja, ka viņas bērniņā par ķibeli sauca cauruma parādīšanos zeķē, bet kas ir dižķibele? Kad no zeķes palicis vairs tikai caurums?

Redz, ķibele piemeklējusi arī rotkalšanas ievirzes vadītāju: pieteicies tik daudz dalībnieku, ka varētu apkalt vai visu novadu. Teātra ievirzes dalībniekiem vadītājs Kārlis Krūmiņš solīja atklāt, kas notiek teātra ķēķī, bet Austris Grasis uzsvēra, ka viņa lekcijās neviens neguļ: būs jāmeklē atbilde jautājumam, valoda ir Dieva dota vai cilvēku darināta. Keramikas ievirzes vadītāja aicināja mīcīt, daudzīt, viļāt mālus – lai māls dara tā, kā mēs gribam. Citi mācīsies apstrādāt dzintaru vai zīmēt animācijas koku.

Pēcpusdienā ģirbēs krāsaini pirkstiņi: ar tiem zīmēs, gleznos un līmēs, bet Vilku mācībā pat izgatavos loku un mācīsies ar to šaut. Folklorā un rotaļās visai ģimenei ievadu dzirdējam jau iepazīšanās vakarā – tā sadziedājamies, ka gandrīz tikām pie sertifikāta. Vēl jau solīja mācīt gleznot, ar glaudīšanu tikt pie mīkstajām rotaļlietām, gatavot pērļu rotas, kas tirgū maksājošāki traki dārgi. Savos pulkos tiksies arī bēbtīši savā skolā un jaunieši pārrunās, bet ganiņi dosies savās gaitās. Būs arī koris: nav jāņem līdzi ne nūjas, ne māli, ne pērlītes – tikai skanīga balss. Savukārt sporta ievirzes dalībniekiem gan jāņem līdzi savdabīgi atribūti, jo volejbolu, teiksim, spēlēs ar divieļiem. Čakli strādās arī kustību un dejas ievirzē. Tās vadītāja Lilija Lipore allaž ejoj uz mērķi, tāpēc uz šo ievirzi labāk nenākt ieteica Edgars Lipors. Būs daudz darba.

Nenogursim? Nepagursim? Ne-a! Jo jāgaida nometnes televīzijas veidota disks, brīvā mikroфона koncerts un citi pašdziedāti, pašdarināti, pašcepti un pašdejoti labumi.

Lolita

Danču tradīcijas

Tiem, kas pirmoreiz nometnē, danči var būt mīkla. Ne īsti tautas dejas, ne īsti rotaļas, bet tomēr pa pāriem, un ar tādām izdarībām, kas dejās nemaz nepiedien. Danči ir īpaša tradīcija 3x3 nometnē, bez kā nav iedomājams neviens vakars. Tāpat kā nav iedomājams īsts trīsreiztrīsnieks, kas ne reizes nebūtu uzdancojis. Danču meistari ir visizturīgākie cilvēki nometnē, jo ik nakti ne vien spēlē un dzied, bet arī vada visu padarīšanu, bieži vien paši lec dejā un māca vēl neredzētus soļus.

Šovasar notikušajā Naukšēnu 3x3 nometnē noslēguma vakarā Zaglī uzvarēja Monta Bitīniece no Kuldīgas un Kārlis Krūmiņš no Rīgas. Monta stāsta: „Bez dančiem, manuprāt, 3x3 kustība nav iedomājama. Lai arī danči prasa lielu fizisko piepūli, tie sniedz tādas pozitīvas emocijas, kuras saprast var tikai tie, kuri paši lec dančus.” Kārlis saka: „Daži 3x3 veterāni atcerēsies, ka reiz kādā nometnē dančus mēģināja izkonkurēt diskotēka, taču – bez panākumiem. Danči dod nometniekiem iespēju iepazīties tuvāk, izdejoties, izlēkāties, izskrieties un izpriecāties. Un, kas pats labākais – tev nav jāmekā nekā. Vienkārši atnāc, apskaties, un viss notiksies.”

Dancotāju un nīcēju pirmais vakars

Muzikanti riktē instrumentus un aparatūru, dancotāji pamazām piepilda kultūras nama zālī un visiem skaidrs, kas tālāk notiks. Zane un Inga Stafeckas kopā ar Vivītu Skuruli spēlē dančus, dancotāji savā starpā iepazīstas, izdancojot dejas ar mainīšanos. Zaglī, jāprotas nu ziņot, uzvarēja Pēteris Reiters no Ventšpils un Elīza Barkāne no Jelgavas.

Kā jau pirmajam vakaram raksturīgi, zālē galvenokārt jauni cilvēki, kuri savas kājas nemaz negrasās saudzēt. Un ne par ko negrasās palaist garām pat vienu danču vakaru. Nometnes pieaugušie dalībnieki parasti uz dančiem iet, kad nedēļa tuvojas noslēgumam – tik ilgi nogaidījušies un cietušie, iet uzraut danci, kad labi apdomājuši: nākamajā rītā kājas tik ļoti nemaz nevajadzēs.

Nīkšana iesākas ar pāris Ulda Siliņa solo dziedājumiem, izpildītiem senā krogusdziedātāja manierē – kājās stāvot, ar alus kausu rokās, papildināta ar mīmiku un žestiem.

Laura

7. zars

Mikla par 3x3

Katrā "Austras kokā" atradīsiet miklu par nomētnes dzīvi - lai asinātu prātu, kustinātu smadzenes un vairāk uzzinātu gan par 3x3 kustību vispār, gan tieši par Kazdangas nometni.

1. Kāds ir 3x3 Latvijas padomes priekšsēdes uzvārds?
2. Kāda ir šīs 3x3 nomētnes tēma?
3. Ievirzes vadītāja, kura nāk no Ventiņu puses un kurai pa plāvām katrā nomētnē seko līdzī prāvs bariņš cilvēku.
4. Viena no divām populārākajām nodarbēm ārpus ievirzēm.
5. Avīzē "Austras koks" strādā kāds cilvēks, kurš veic "dzeltenās preses" funkcijas. No kurienes viņš ir ieradies?
6. Otrā no divām populārākajām nodarbēm ārpus ievirzēm.
7. Kādu dziesmu mēs dziedam katru reizi pirms ēšanas?
8. Kas Kazdangā notiek bez stellēm?

No katra vārda pirmā burtā (ja atbildē divi vārdi, jāņem tikai pirmais), izveidosies kāds šai nomētnēi nozīmīgs nosaukums.

Atbilde - nākamajā numurā!

Miklu sagatavoja Jānis

Daba liek sadoties rokās

Lai jau paldies Dieviņam par Kazdangas nomētnēi labvēlīgajiem laika apstākļiem. Atklāšanas dienā tā lija, ka visi kā jēriņi rātni līda pa četri zem viena lietussarga vai pa desmit zem viena jumtiņa sānu pie sāna un roku rokā. Lietus gādā, lai mēs būtu kopā. Un tas vēl nav viss. Ir uzsūtītas piķa melnas naktis. Tik melnas, ka jāpūlcējas bariņos, lai pēc nīkšanas vai dančiem atrastu naktsmājas. Citādi var iznākt kā Zāļu sievai Reiter' Līgai. Gājusi vakarnakt gulēt, bet tumsā apmaldījiesies, kamēr baltas svītras zem kājām likušas nojaust: esmu uz skrejceļa. Bet kur tu tumsā aizskriesi!? Saticu vēl pāris naktsmāju meklētājus. Tā klimtuši sānu pie sāna un roku rokā bez mērķa un jēgas, kamēr atraduši Graša busiņu un sākuši ap to gramstīties, nesaprazdami, uz kāda lielceļa nonākuši. Tā kopīgiem spēkiem mājas tomēr atrastas. Esiet arī jūs sānu pie sāna un roku rokā jebkuros laika apstākļos! Paldies Dieviņam!

8. zars

Siliņš Kazdangā

Labs vakars! Atļaujiet iepazīties! Jūs mani nepazīstat, bet tas nekas, es Jūs arī ne, tātad mēs varam sākt no nulles. Mans vārds ir Siliņš. Mani sauc arī citos vārdos, ja kādu esmu nokaitinājis. Un Jūsu vārdiņš ir...? Pricējies iepazīties!

Mans statuss šīnī nomētnē nav skaidri definēts. Es biju domājis kulturāli nīkt, bet Bitinieku māmiņa pateica, ka viņa man iedevusi pa brīvu kreklu (L) un man tie Ls 5 jāatstrādā. Kreklu atpakaļ neņem! Nav dzirdējusi teicienu: dots devējam atdodas. Tā es nonācu Rasma Zvejnieces padotībā. Ja Jūs nezināt, tad Rasma ir Kazdangas 3x3 laikraksta redaktore un mana drauga, pulkveža P.Z. laulāta draudzene un personīgā sieva.

Ja es Jums neesmu vēl apnicis, tad lasiet tālāk!

Cik vien es esmu strādājis nomētnes avīzēs, visas manas "bossenes" ir bijuši sievišķi, un ar visām man ir bijušas gan lielākas, gan mazākas ķibeles. Runāsim par to pašu Bitinieku māmiņu, pie kuras redīgētā orgāna es pirms kādiem gadiem pārstāvēju "dzelteno presi". Dzeltenās preses uzdevums ir atklāt neatklājamo un zākāties. Kā tu, cilvēk, vari pārstāvēt dzelteno presi, ja tev nedod pietiekamā vairumā dzeltenā papīra! Visiem zināms, ka manis rakstītās muļķības labāk "lasās" uz dzeltena papīra nekā balta. Kādreiz mani drukāja pirmajā lpp, tagad labi, ja pēdējā un nedrukātu arī tur, ja būtu kas labāks pie rokas. "A vot!" kā latviski runājošie krievvalodīgie saka.

Tad man nāca zināms, ka Latvijas armija organizē jātnieku eskadronu ceremoniāliem gadījumiem pie Brīvības pieminekļa un citur. Tūlīt manas domas kavējās pie mana drauga. Zēns jau nāk gados un cik ilgi vairs kājām stupās. Man bija bildes no Lēdijas Godaivas piemiņas parādes Londonā, kur pilnīgi plikas meitenes jā uz zirgiem. Bija ko paskatīties, Ārkārtīgi skaisti lopiņi! Es nosūtīju

ULDIS SILIŅŠ – drāmaturģs, publicists, žurnālists, zvērīnāts 3x3nieks un 3x3 humoristisko rakstu krājuma "Ko nu, Andriev, dzērājam dzērāja valoda" autors. Grāmatu var nopirkt Informācijas centrā.

pulkvedim dažas bildītes ar piezīmi, ka ārzemēs nevēlamo nokrišņu jautājums ir sekmīgi atrisināts, piekarot zem astes plastmasas kultīti. Saņēmu no Rasma nīknu vēstuli. "Ko tu sūti manam vīram plikus sieviešus!" Ko viens sievišķis saprot no militārām lietām! Ja viņai bailes laist savu lauleni uz karstasiņu rikšotāja, tad lai armija iegādājas pāris beļģu vezumniekus. Pulkvedis izjāj jau kādas stundas iepriekš un satiek eksdronu pie B. pieminekļa. Tas nu tā.

Vai es dzirdu kādu jautājam, kāpēc es neko nerakstu par nometni? Atklāti sakot, es atklāšanas brīdī stāvēju uz balkona un neko nedzirdēju. No iepazīstināšanas vakara prātā palikusi Rupertu māmiņa ar zaķa ausīm, pa koncerta laiku es inspicēju nīkšanas telpu un bufeti, par ko būs atsevišķs raksts.

Man nomētnē ir daudz paziņu. Viens no tādiem ir valodnieks Austris Grasis (Grasis? Grasis nav nekas cits kā devalvēts lats!) Ļoti īpatnēja ir arī arheologa Gunta Zemīša metode, kā paturēt savus klausītājus. Viņš tos vienkārši ieslēdz savas ievirzes istabā un pats aiziet. Neticat? Uzprasiet Peniķim!

U.